

Θ Α είνε βεβαίως, σέ πολλούς γνωστόν, ότι στην 'Ιταλία (παρ-χρονόλοζληρα 'Ελλη-νικά χωριά, τα οποία δι-ασώζων άκόμα τη γλώσσα τους, μερικά μά-λιστα και την θρησκεία τους και τα έλληνικά τους ήθη και έθιμα.

Οι κάτοικοι των χω-ριών αυτών έφυγαν από την 'Ελλάδα κατά τους σκοτεινούς χρόνους της Τουρκικής δουλείας και εγκαταστάθηκαν στην 'Ιταλία, σάν πρόσφυγες σκεδόν.

'Ιταλικό Κράτος τότε δέν ύπηρεζε, γιά να ζη-τάν το χανάκιμα των 'Ελλήνων, και ό 'Ιταλικός λαός ήταν πρά-γματι άδελφός του 'Ελληνικού.

Οι πρόγονοι 'Ελληνες πήγαν στην 'Ιταλία κατά τό 1460, μετά την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, και γραφήκαν, ως μισθοιοι στρατιώται του 'Αλφόνσου του Α' Βασιλέως της Νεαπόλεως, υπό την αρχηγίαν ενός Δημητρίου Ρέφε.

'Επειδή δέ έδειξαν γενναίότητα και άνδρεία όπου κ' άν έπολέ-μησαν, ό βασιλεύς της Νεαπόλεως, έκτιμώντας τις ύπηρεσίες που του προσέφεραν, τους χάρισε μερικά έκτάσεις στην Καλαβρία, γιά να μείνουν ήσυχοι και ελεύθεροι με τις οικογένειές τους.

'Ετσι οι 'Ελληνες αύτοι έφεραν στην Καλαβρία και τις φαμί-λιες των και έχτισαν τα χωριά 'Αμάτο, Βένα, 'Ανδάλι, 'Αθόδελια, Νέα Σάλια και Ζαχαράνα.

'Επειτα από καιρό πήγαν και άλλοι 'Ελληνες και εγκατεστάθη-καν στην περιφέρεια του Ρουίλι.

'Επίσης στην 'Ιταλία είχαν καταφύγει και οι κάτοικοι της Κο-ρώνης, μετά την κατάληξη της πόλεως από τους Τούρκους στή 1434. Σ' αυτούς είχε στείλει πλοία ό Κάρολος ό Ε' και τους απέβιθωσε στην Νότιο 'Ιταλία, όπου έχτισαν τό χωριό 'ΑΒασιλικάτας.

'Αλλά ποτέ ό Κορώναιοι αύτοι δέν λησμονήσαν την πατρίδα τους, άν και περσίανε τόσο αιώνας από τότε. Γι' αύτο και σήμερα άκό-μα τους άκούει κανείς να τραγουδούν και ίδιος στις γιορτές του Πά-σχα, νοσταλγικά τραγούδια γιά την Πελοπόννησο, όπως τό έξης:

Ω, ώραίε μου, Μωρηά ! πατέρας, μάνα, κ' αδελφοί.
Πώς να σέ λησμονήσω ; Ω ώραίε μου, Μωρηά !
Έκεί κοιμούνται όλοι οι δικόι μου, Πώς να σέ λησμονήσω ;

'Επειτα από λίγο ήγινε πάλι μία μεγάλη μετανάστευσις στην 'Ιταλία, Μανιατών και άλλωνοφώνων 'Ηπειρωτών από την 'Η-πειρο.

Και έτσι πλήθος άκόμα 'Ελληνικών χωριών ξεφύτρωσε στη Κα-λαβρία και στη Σικελία: 'Ο 'Αγιος Παύλος, ό 'Αγιος Κωνσταντί-νος, τό Σπεντζάνο, ό 'Αγιος Κοσμάς, τό Βοκαρίτσι, ό 'Αγιος Γεώρ-γιος και ό 'Αγιος Δημήτριος.

Από όλα τα χωριά αυτά, εκείνα που διατηρήθησαν πιο άγνά ελ-ληνικά είνε ό 'Αγιος Παύλος και ό 'Αγιος Κωνσταντίνος και αύτο, γιατί είνε άπάνω σ' ένα γαρμύδι, που άπέχει δύο-δεκα ώρες με μουλάρι, από τόν τελευταίο σταθ-μό των αυτοκινητών και που τό μισό χρόνο μένουν αποκλεισμένα από τόν άλλο κόσμο, ένεκα των πολλών χιονιών που πέφτουν κει πάνω.

Τό αξιοσημείωτο των δύο αυτών χω-ριών είνε, ότι καμμιά γυναίκα δέν ξέρει 'Ι-ταλικά ή «λατινικά» όπως τά λένε οι ίδιοι. Και όχι μόνον τη γλώσσα των γύρω 'Ιταλι-κών χωριών δέν ξέρουν, αλλά και τά ρούχα των γυναικών είνε έντελώς διαφορετικά άπ' τών 'Ιταλίδων, και τά έθιμά τους ζυμειναι γνήσια έλληνικά.

Μόνον οι άντρες φορούν τό παλιό 'Ιτα-λικό κοστούμι: ένα καπέλο δηλαδή κονικό, σάν τών παλιότσων. Τό μόνο που έμεινε από τό παλιό έθνικό έλληνικό τώσ ένδυμα, είνε ένα χοντρούλεκο με πολλά σειρήτια.

'Αμα πάει κανείς εκει πάνω νομίζει πως πηγαίνει σέ έλληνικό χωριό.

Κάθε σπίτι έχει τόν φούρνο του, που ψή-νει τό ψωμί του, τό οποίο ψωμί ζυμώνει ή νοικοκυρά, μέσα σέ μία σκάφη, από βαθυ-λωμένο κορμό μεγάλου δέντρου.

'Η γυναίκες μιλάνε άναμεταξύ τους δι-ατά.

Στους δρόμους τους στενοούς και λιθοστρω-μένους περιφέρονται χοίροι, κόττες κ' άλλα ζώα.

'Η εκκλησία τους είνε ορθόδοξος και ό παπάς τους, όπως οι 'Ελληνες παπάδες, νημφεύεται. 'Η λειτουργία γίνεται έλληνιστί.

Την νύχτα, στους δρόμους των χωριών αυτών δέν υπάρχει ούτε ένα φαναράκι.

ΕΚΚΛΗΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

'Η μετανάστευσις των 'Ελλήνων κατά τόν μεσαίωνα. Τά 'Ελ-ληνικά χωριά. 'Η ζωή τους, τά ήθη και τά έθιμά τους, ή φορεσιές τους. 'Η γυναίκα... ύπεργύγιε! Οι γάμοι τους. Τό προγονικό πράσινο φέρε-μα. Τά τραγεούδια τους. Τό σύμβολο της άνδρικής ύπερκεψής. 'Όπου ανα-φέρεται και ό Μ. 'Αλέξανδρος. 'Ένας άλλεκτος χορός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Η μόνη έγργασία των 'Ελλήνων αυτών είνε ή γεωργία.

'Η γυναίκα και στή χωριά αυτά έκτελεί χροή φορητορού κτήνους. Είνε δέ περίεργο τό έξης: 'Ότι ένός σέ όλα τά εκει γύρω 'Ιταλικά χωριά ή γυναίκες μεταφέρουν τά βάρη άπάνω στό κεφάλι τους, ή έλληνίδες τά με-ταφέρουν, φορτωμένα στην πλάτη τους, δεμένα με γερά σχοινία. Είνε δέ αύ-τά τά βάρη ξύλα, ή βα-ρέλια γεμάτα με νερό, που τά κουβαλάν από μα-κρούς πηγές.***

Οι γάμοι τους είνε περίεργοι πολύ.

Αυτό μέρες πριν του γάμου, όλα τά κορίτσια του χωριού μαζεύ-ονται στό σπίτι της νύφης, γιά να επάσουν τά πρόξυμας του ψω-μιού που θα ζυμωθή και θα φαγωθή στόν γάμο. Τό ψωμί αύτό ζυ-μίνεται με χορούς και με τραγούδια.

Την ήμέρα των γάμων ή νύφη στολιζεται από μία ήλικιωμένη, Φορέει δέ γιά πρώτη φορά τά ρούχα της έγγάμου γυναικός, γιαι άλλο κοστούμι φορούνε τά κορίτσια και άλλο φορούνε ή παντρεμένες γυναίκες στή χωριά αυτά.

Πάνω από τό φόρεμα αύτό φορούνε ένα άλλο πράσινο, τό όποιον λένε «γούκα», από τό «κόικος», ίσως, γιατί ή λέξις αύτή δέν είνε 'Ι-ταλική.

Τό πράσινο αύτό φόρεμα φυλάγεται ως οικογενειακό κειμήλιο και παραδίδεται από τη γιάγια στην κόρη και από τη μητέρα στόν κορίτσι της. Πολλές προμάμες τό φορσαν νειόνεφες και πολλές διοέγγυ-νες και τριεγγύνες θά τό φορούσιν άκόμα.

Τό πρόσωπο της νύφης, όπως γίνεται στους γάμους των Σαο-κατοαναίων, σκεπάζεται με πέπλο, από τις δύο άκρες του όπου κατεβαίνουν δύο τριανταφυλλές κορδέλλες ως τά πόδια.

'Αφού ντυθή έτσι και στολισθή ή νύφη, κάθεται και περιμένει τόν γαμπρό, ένός τά άλλα κορίτσια, γύρω-γύρω, της λέν λιπυτερά τρα-γούδια άποχωρισιού.***

Στό σπίτι του γαμπρού, από την άλλη μεριά, σχηματίζεται, έν τό μεταξύ, μία συνοδεία από νέους, εκ των όποιων, ό κλησιότερος συγ-γενής του γαμπρού, προηγείται της κομπής με μία περιεργή σημαία, (το φλάμπουρο), ή όποια άποτελείται από πολλές κορδέλλες με ζω-ηρά χρώματα.

Οι νέοι άμα φτάσουν στό σπίτι της νύφης γυρίζουν τριγύρω άπο αύτό, ώλισμμένοι, και τέλος στέκουν μπρός στη κλειστή πόρτα και τραγουδούν:

Ανοιξε δάσος, μονοπάτι με τους συντρόφους του καβάλλα
στόν μεγάλο άφέντη που περνά που λάμπουν κ' άστράφτουν τ' άραμά τους.

'Αμα πούν τό τραγούδι αύτό, οίχυνονται γιά να σπάσουν τάχα την πόρτα. Και έπειτα από μία μικρή πάλη, μισοανοίγει ή πόρτα και μπαίνει ό γαμπρός, ένός ό σύντροφοί του τραγουδάνε:

Τό γεράκι του βουνού
μόλις έπαψε ό άργιος άέρας,
ήρθε να ξεκουραστή
κάτω από αυτή τη στέγη.
Κάτω από αυτή τη στέγη,
μέσα σ' ένα πλήθος,
άπό χαριτωμένες πέδρικες,
γιά ν' άρπάξη την ώραία,
άν' τό κόκκινο χεϊλάκι της,
άπό τό στήθος της, που τρέμει.
'Η ώραία, με την λάμψη της,
είνε σάν την χαραγγή,
όταν γλυκοροδίζει.
Είνε σάν την πασιέληνο,
όταν κρύβεται πίσω από τό βουνού.

'Επειτα παίρνουν τη νύφη με τη συνοδεία της και την πάνε στην εκκλησία. 'Η είδική γαμήλιος ιερούγια έχει και μία άλλη προ-τωτυμία στή χωριά αυτά.

Ός τρέφεζα π. χ., επί της όποίας τοπο-θετούνται τά διά την τέλει του μυστηρίου ιερά σκεύη, χρησιμοποιείται ένας τάφος ...

Τό στεφάνωμα γίνεται όπως και στην 'Ελ-λάδα. 'Ο παπάς βάζει πάνω στόν κεφάλια των νεονύμφων δύο στέφανα συνδεδεμένα με κορδέλλες.***

'Αμα τελειώσει τό μυστήριο του γάμου, ή δύο συνοδούς, του γαμπρού και της νύφης, κινάνε γιά τό σπίτι του γαμπρού, όπου ή πε-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

'Ανάστασι κ' 'Αγάπη λαμπερή
κάθε καμπάνα χαρωπά σημαίνει,
και ζημερώνει ή μέρα και φορεί
στολή μ' άστέρια κ' άνθη κεντημένη.

Κι' ή γή άμορραίνει και λαμποκοπά.
'Ο άγγελος, όπου ήρθε να κηλήση
την πέτρα από τό μνήμα, διασκορπά
θαρρείς όλη τη λάμψη του στή φύσι.

Και μέσα στην καρδιά μου μουσικά
νοιάθω να ζημερώνη μιά ήμέρα
με κάλλη άκόμα πλέον μαγικά
άπ' όσα είνε στή γή και στόν αιθέρα.

'Ο έρωτας κ' ή άνοιξη κ' ή νεότης
φωληάζουν μέσα μου, τρείς θησαυροι,
και νύτουν της καρδιάς μου τη γυ-
μνήτη

μ' άνάστασι κ' άγάπη λαμπερή.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

θερά υποδέχεται τη νύφη στο κατώφλι του σπιτιού και της παραδίδει τα κλειδιά του.

Τότε ο πατέρας της νύφης την παραδίδει στον σύζυγό της, μαζί μ' ένα..... μπαστούνι, ως σύμβολο της ανδρικής ύπεροχής!

"Όταν οι γέννημοφο μπαίνουν στο σπίτι, ο χορός των κοριτσιών ψηλάει:

'Ω εὐγενικὴ σύζυγε	Στρώσε μαλακὸ κρεβάτι στη
πού εἶνε γνωστή ἡ ἀρετὴ σου,	[γυναίκα σου
ἄφησε τώρα τίς παλιές σου τίς	καὶ φρόντισε ἡ κάμαρά σου
[συνήθειες,	καὶ μισοβολήνι πὸ πολλὸ
καὶ πιάσε κι' ἀγάπησε καινούργια	[γιες.
	ἀπὸ τὴν εὐωδιὰ τῶν ρόδων.

Στὸ τραγούδι αὐτὸ ἀπαντᾶ ὁ χορὸς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν παλιηκαριῶν:

'Απὸ τοῦτο τὸ κοινὸ, ροβολοῖ ἐν νέος γαμπρὸς ἕνας μαῦρος καινὸς σηκώνεται περὶφρανος γιὰ τὴν εὐτυχία του.

'Η ἐορτὴ τελειώνει μ' ἕνα μεγάλο τομπουσί, κατὰ τὸ ὅποιο πέφτουν βροχὰ ἢ τουφεκιές, τραγουδοῦν παλιὰ τραγούδια καὶ χοροῦν.

Νά ἕνα ἀπὸ τὰ τραγούδια αὐτὰ:

Τὶ πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο
 πὸν γεμίζει τὸ τραπέζι
 καὶ εὐφραίνει τὴν καρδιά ;
 -- Τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί.
 -- Ἀπὸ τί τραπέζαν ὁ 'Αλέξανδρος ;
 -- Τροφὴ του ἦταν
 τοῦ καπονιοῦ τὸ κρέας,
 τῆς πέρδικας τὸ στήθος
 καὶ τὸ μοῦδι τὸ λαγὸν.
 Εἶχε μαχαίρια καὶ πηροῦνια
 ἀπὸ χρυσάφι,
 εἶχε μαντήλια καὶ πετιότες
 οὐλομέταξες.
 "Αχ, 'Ελλάδα, μὲ τὸν ἥλιο,
 πὸν τὰ γυάλιζε
 καὶ τὰ λαμποκοποῦσε,
 καὶ νόμιζε κανένασ πὸς ἔτρωγε φωτιές
 καὶ πὸς κατάπινε τίς λάμπεις !...

'Ο 'Αλέξανδρος πὸν ἀναφέρεται στὸ τραγούδι, εἶνε ἀσφαλὸς ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος τῆς Μακεδονίας.

'Ο γάμος τελειώνει μ' ἕνα μεγάλο χορὸ.
Καμιὰ πεντηταρία γυναίκες, ἀδηγοῦμενες ἀπὸ δῦο τὸ πολὺ ἄντρες, πιασμένες χερὶ μὲ χερὶ, μὲ μαντήλια, πετρίζουν τὸς δρόμους, τραγουδοῦντάς κἀτι περιέργα παράφωνα τραγούδια.

Γενικῶς δὲ τὸ βάδισμά των εἶνε βάρδισμα στρατιωτικῆς μάλλον πορείας, παρὰ χοροῦ.

Τὰ τραγούδια τοῦ περιέρου αὐτοῦ χοροῦ εἶνε διηγήσεις πολεμικῶν κατορθωμάτων, τῶν προγόνων των κατὰ τὸν Τσίρκων.

Τόσοι αἰῶνες ἔχουν περάσει καὶ ὁμοί τὰ μαρτύρια τοῦ Τουρκικοῦ Ύψους διατηροῦνται ἀκόμα στὴ μνήμη τῶν ἔθνη-τεμένων καὶ λησμονημένων αὐτῶν 'Ελλήνων, πὸν εἶναι τόσο μακρονί ἀπὸ τὴν πατρίδα τους, τὴν προσφιλέ τους 'Ελλάδα...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

'Ο Βίσμαρκ, ὁ περίφημος σιδηροῦς καγκελάριος τῆς Γερμανίας, συνήθιζε νὰ λέη τὰ ἑξῆς γιὰ τίς γυναίκες:

— 'Ο,τι ἔγινα τὸ ἀρετὸν στὴ γυναίκα μου. Σέβουμαι γενικῶς τίς γυναίκες, γιὰτὶ ἀνηψώνουν τοὺς ἄνδρες, τοὺς διδάσκουμαι τὴν θρησκεία, τοὺς ἀναπτύσσουν τὰ ἱκανικά καὶ στρώνουν μὲ ῥόδα τὸ δρόμο τῆς πρόσκαιρης ζωῆς των».

»'Η γυναίκες δὲν πρέπει νὰ ζητοῦν νὰ ὑποκαταστήσουν τοὺς ἄνδρες, ἀλλὰ νὰ προσπαθοῦν νὰ τοὺς καταρατοῦν, νὰ τοὺς κάνουν ἡμεροῦς καὶ νὰ τοὺς ὀδηγοῦν στὸ καλὸ. Θυμηθῆτε τὰ λόγια μου: Θάρθῃ μιά μέρα κατὰ τὴν ὁποία ἡ γυναίκα θεὸ κληθοῦν νὰ συμμετᾶσουν καὶ στὴν πολιτείᾳ.

»'Αν ἡ γυναίκες ἀναμνησθῶνται στὴν διπλωματία, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γινῶνται γνωστὰ λιγώτερα μυστικά ἀπὸ σήμερα. Μιά φρόνη γυναίκα ἔχει νὰ φυλάη τὰ μυστικά της, ἀκόμη κι' ὅταν σὲ μιά ζοσηρὴ συζήτησι ξεκλιθεῖ τὰ μυστικά των ἀνδρῶν.

»Σὲ καθεὶ τῆ τέλει πὸν ἀταίει λεπτότητα καὶ χάρι ἡ γυναίκα εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὸν ἄνδρα».

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Η συγγνώμη πὸν παρεῖχουμε πρέπει νὰ βασίζεται στὴν περία τῶν ἀτοκῶν παθημάτων.

Ε ἵ λ μ π ρ γ

'Η ἀδράνεια εἶνε σάν τὴ σκουριά πὸν προσεὶνει περισσότερες βλάβες ἀπὸ τὴ χρῆσι. Β λ α ν α ρ

Τὸ ἔξιδι πὸν παίρνομε ἀπὸλῆροτὸ μᾶς φαίνεται γλυκώτερο ἀπ' τὸ μέλι. Τ ο υ ρ κ ι κ ῆ π α ρ ο ι ρ ι ἰ α

Εἶνε ἀδύνατο νὰ διδάξῃ ὁ ἄνθρωπος ὅ,τι ἐμπνέει ὁ Θεὸς. Α μ α ρ τ ῖ ν ο ς

'Η καλύτερη θρησκεία εἶνε ἐκεῖνη πὸν ἔχομε. Π ρ ο υ ν τ ὸ μ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Τί λέν οἱ διάφοροι λαοὶ γιὰ τὴ γυναίκα.

'Η γυναίκες ἠπῶσαν ἀνάκαθεν ὁ λόγος τῆς εἰρωνίας ὁλων ἀνεξαρτοῦτος τῶν λαῶν, οἱ ὁποιοὶ ἐκαρτάζονται γι' αὐτές στίς παροιμίες τῶν μὲ τὸ χειρότερο... μισογυνισμό. Παραθέτομε μάλιστα μερικῆς ἀπ' τίς παροιμίες αὐτές, γιὰ ὅσες ἀπ' τίς ἀναγνώστριές μας θὰ εἶχαν ἀντιφροσῆς.

Οἱ 'Αγγλοὶ λέγουν: "Αν ἕνας ἄνθρωπος χάσῃ μιά γυναίκα κι' ἕνα λεπτό, θὰ λυπηθῇ μονάχα γιὰ τὸ λεπτό".

Οἱ Γάλλοι: "Ἐνας ἄντρας ἀπὸ ἀχυρο ἀξίζει ὅσο μιά γυναίκα ἀπὸ χρυσάφι".

Οἱ Σκωττοὶ: "Τὸ καλύτερο πρᾶγμα εἶνε νὰ μὴν ἔχῃ καθόλου γυναίκα. Τὸ λιγώτερο κακὸ εἶνε νὰ ἔχῃς γυναίκα καλὴ".

Οἱ Γερμανοὶ: "Μονάχα δῦο καλές γυναίκες ἔπῃχαν στὸν κόσμο. Ἀλλὰ ἡ μιά πέθανε κι' ἡ ἄλλη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βρεθῇ".

Οἱ 'Ισπανοὶ: "Αν τὸ σῶμα τῆς γυναίκας ἦταν ἀνάλογο μὲ τίς ἀρετές της, θὰ ἔφτανε ἡ φλοῦδα μιάς φακῆς γιὰ νὰ τὴ πτύσει".

Οἱ Πέρσοι: "Τὴ γυναίκα καὶ τὸ μαχαίρι νὰ τὰ κιντάξῃς μονάχα ἀπὸ μακρονά".

Οἱ Ἴταλοὶ: "Όταν ἀναφῆρης γυναίκα, νὰ ἐννοήσῃς ζημία".

Τέλος οἱ Ρῦσοι, πὸν μοινοῦναι ἀπὸ ὁλους, ἔχουν τίς ἑξῆς... ἀδυσπῶπιτες παροιμίες:

"Αν εἶδες τὸ πρωὶ τὴ γυναίκα σου, μὴ λησμονήσῃς νὰ τὴν ἐξανείδῃς καὶ τὸ μεσημέρι".

"Δῦο γυναίκες ἀποτελοῦν μιά παρῆ. Τρεῖς μιά... Κόλασι !".

"Όπου δὲν μπορεῖ νὰ μῆθὲ ὁ διάβολος, χώνεται ἡ γυναίκα".

"Όσο περισσότερο δένεις τὴ γυναίκα σου, τόσο καλύτερα ἐξοφαλίζεις τὴν ἐπιτυχία σου".

Τὰ Δικτὰ καὶ τὰ Διότι.

ΕΡ. — Τί πρᾶγμα καίγεται γιὰ νὰ φυλάξῃ ἕνα μυστικό ;

ΑΠ. — Τὸ βουλόκερι.

ΕΡ. — Γιὰτὶ ὁ ἀέρας εἶνε ψυχρότερος τὸ χεῖμονα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι ;

ΑΠ. — Γιὰτὶ δὲν τὸν ἀφήνοῦν νὰ μῆθὲ μέσα στὰ σπίτια καί... ἔξαγαρίζει !

ΕΡ. — Ποῖο μῆνα ἡ γυναίκες μοιλοῦνε λιγώτερο ;

ΑΠ. — Τὸ Φεβρουάριον, ὁ ὅποιος εἶνε μικρότερος κατὰ δῦο μέρες ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

ΕΡ. — Τί πρᾶγμα ὁ Θεὸς δὲν βλέπει ποτέ, ὁ βασιλιάς στασιῶς καὶ ὁ χωρικός καθεὶ τόσο ;

ΑΠ. — Τὸν διοικότι.

ΕΡ. — Γιὰτὶ ὁ ἥλιος ἀγατέλλει ἀργὰ τὸ χεῖμονα ;

ΑΠ. — Γιὰτὶ κάνει πολὺν κρῖο καὶ φροβάται νὰ

σηκωθῇ τὸ πρωὶ μπῆροσ... σηκωθῷ !

ΕΡ. — Τί εἶνε ὁ καιρὸς ;

ΑΠ. — Πρᾶγμα πὸν ἔρχεται, παρεῖχεται καὶ δὲν ἐπανερχεται.

ΕΡ. — Τί εἶνε ἡ ἡλικία τῶν εἰκοσι ἑτῶν ;

ΑΠ. — Παρεῖδὸν χωρὶς πόθου, μέλλον χωρὶς φόβου.

ΕΡ. — Σὲ τί χρησιμοῦνται τὰ μῆτια ;

ΑΠ. — Γιὰ νὰ... βλέποῦνται ;

ΕΡ. — Πῶς εἶνε ἡ ἀριθμητικὴ τοῦ αἰσθηματος ;

ΑΠ. — "Ἐνα κ' ἕνα κάνουν δύο".

Μιά ἀναφορὰ ἐπινομωσᾶρχου.

'Απὸ τὸ ἀνεξάντλητο εἶς... μαργαρίτας ἀρξέι τῆς παισιότερας ἑλληνικῆς χωροφυλακῆς, παραλαμβάνουμαι σήμερα καὶ τὸ κατωθὶ ἀπολαυστικό ἔγγραφο:

«Πρὸς τὴν ἐπινομηραρχίαν μου

Ἐὶς Ἱδιοῖκι.

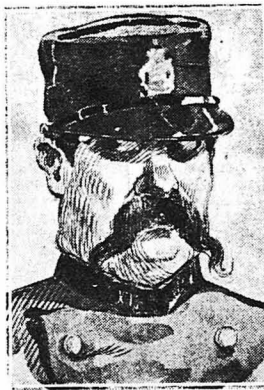
Εὐπῆθος καὶ ἀνεφ ζήτημα σταυροῦ.

'Αναφέρω εὐπῆθος ὅτι ληστῆς πολλοὶ ἀλλὰ χωροφυλακες γενοί. Ἐγὼ ὑπόγραφα ἐπινομιατάρχης διὰ μετροφροσῆν, ὄχι εἰς ἐμε σταυρο, καὶ μοὺ ἀξίζει, δὲν ζητῶ ὁ ἴδιος ἀλλὰ χωροφυλακες σάν λεωντάργια στάσου λέγον, ἦγουν τὸν λιστῆν Τσιτοῦραν ἀπὸ Ναυπαραχίτοικα τῆς επαρχίας, φεύγει σάν ἀετός, τὰ δόση τρέξου, καὶ οἱ χωροφυλακες ηηροδούλουν σάν σὲ γάμο πὸν ἐκάδ ὁ τόπος καὶ πὸν νὰ τὸν ἰδίς, τὰ λεωντάργια οἱ χωροφυλακες, στάσου στάσου φρονάζουν πυροβολίς ἀνορθωθεις καὶ ὁ παληοκαλόγους λισταπάδοκος ἔξυλο πὸν ἔφραγε ἔβαλε καὶ στὰ μανίκια του καὶ λέει πὸς δὲν ξερε τίποτα. Διὰ τοὺς χωροφυλακες δηλαδή ἔλειος βασιλικὸ διὰ σταῦρον αὐτοῦς, ἦτοι παραιοσφορα, εἰς τὴν ὑκογενειαν ὁμοίς ἕνα ἐκαστον συντάξιν. Διὰ ἱνομωσᾶρχης ἰγὼ δὲν λέγο, βάλτο χερὶ στὴν καρδιά σου. Λιστῆς καταχοῦνος, Τῆρανος, κακοχρῆρος καὶ στὸ ἐντάλμα μὲ γόδι χιλιάδεις ἀμιδῆ καὶ ἡ καταδῆξις χωρὶα ἐργίτοσε καὶ χάσαμε τὴν ἀμιδῆ.

Εὐπιθεστατος

Δ. Κ.

'Ἐπινομωσᾶρχης ἐπὶ πολὰ ἐπὶ ἀδικημένος».

Τύπος Παλαιῦ 'Ἐνομωσᾶρχου (Ἰδὲς στὴν πλαγιὴν στήλη)